

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/15/2018
Identifikačné číslo spisu:	8615010222
Dátum vydania rozhodnutia:	16.05.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8615010222.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 16. mája 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného P. B., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona o dovolaní obvineného P. B., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10To/20/2017, z 29. novembra 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. B. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Svidník, sp. zn. 3T/14/2015, z 18. apríla 2017 bol obvinený P. B. uznaný za vinného zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

- ako jediný konateľ obchodnej spoločnosti O.V.S.B.S., s.r.o. so sídlom v Stropkove, Vranovská 1442/14 a súčasne zamestnávateľ, i napriek insolvenčii uvedenej obchodnej spoločnosti, dňa 20.04.2010 uzatvoril so sebou pracovnú zmluvu na dobu určitú do 30.04.2015 s tým, že od 23.04.2010 v sídle obchodnej spoločnosti nastúpi do práce ako robotník v stavebníctve, s účelovo dohodnutou mzdou 88 000,-€ mesačne brutto, keď táto mzda bola stanovená nadštandardne, z ekonomického pohľadu neúmerne k dosahovanej výške výnosov, a následne po odpracovaní 5 dní mal ako zamestnanec 30.04.2010 utrpieť pracovný úraz, následkom ktorého mali byť znaleckým dokazovaním spochybnené zranenia, v súvislosti s ktorým si 04.06.2010 na pobočke Sociálnej poisťovne vo Svidníku podal žiadosť o úrazový príplatok, ktorý vzhľadom na neprimeranú výšku mesačnej mzdy, na základe ktorej bol určený vymeriavací základ za rozhodné obdobie od 23.04.2010 do 29.04.2010 v sume 20 000,-€ a denný vymeriavací základ v sume 2857,14,-€, by v období od 01.05.2010 do 04.08.2010 predstavoval sumu 63 257,30,-€ ku škode Sociálnej poisťovne Bratislava, no úrazový príspevok v uvedenej sume doposiaľ JH. zo strany Sociálnej poisťovne Bratislava priznaný nebol.

Za to bol obvinenému podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 34 ods. 5 písm. c) Trestného zákona uložený trest odňatia

slobody vo výmere 3 roky. Súčasne podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1 Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmienené odložený s probačným dohľadom. Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil obvinenému skúšobnú dobu vo výmere 4 roky a súčasne mu podľa § 51 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať.

Proti predmetnému rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Prešove uznesením, sp. zn. 10To/20/2017 z 29. novembra 2017 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu v Prešove podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal, že po vznesení obvinenia bol vypočutý ako obvinený bez obhajcu. Pri tomto výsluchu je uvedené, že chcel vypovedať aj napriek tomu, že nemal obhajcu, v danej chvíli však nebol schopný posúdiť závažnosť dôsledkov takého konania. To, že vypovedal bez účasti obhajcu sa nemôže považovať za vzdanie sa práva na povinnú obhajobu. Rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, pretože sa odvolací súd nezaoberal všetkými dôvodmi jeho odvolania. Sociálna poisťovňa namiesto toho, aby rozhodla v správnom konaní, podala trestné oznámenie na obvineného v snahe „hodiť“ zodpovednosť na niekoho iného, pričom nikto neakceptoval fakt, že Sociálnej poisťovni žiadna škoda nevznikla. Skutkové zistenia, o ktoré súd opieral svoje rozhodnutie sú nejasné a neúplné. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vychádza zo znaleckého posudku z odboru ekonomiky, dodatku k tomuto posudku a zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctva, ktorý je neakceptovateľný, nakoľko zložitým vyšetrovaním jeho zraku bolo zistené, že úrazom jeho oko utrpelo tak, že bol na toto oko slepý. Súd mal nariadiť znalecké dokazovanie znalcom z odboru očnému lekárstvu a nie všeobecného lekárstva. Pokiaľ ide o znalecký posudok z odboru ekonomiky ide len o formálny posudok bez akejkoľvek vierohodnosti záverov, ku ktorým znalkyňa dospela. Oba súdy opreli svoje rozhodnutia len o nepriame dôkazy, ktoré nie sú dostatočným podkladom pre uznanie viny. Je presvedčený, že jeho konanie nenaplnilo znaky skutkovej podstaty podvodu tak, ako mu je to kladené za vinu. Na záver poukázal, že od spáchania skutku ubehlo 8 rokov a poukázal na možnosť premlčania a zániku trestnosti, a preto navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10To/20/2017 z 29.11.2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 3T/14/2015 z 18.4.2017 a prikázal mu vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Svidník, ktorý vo vyjadrení uviedol, že dôvody dovolania nie sú preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného P. nie je opodstatnené, pretože je zjavné, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku

je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú

jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadne porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného P. B. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený P. B..

K námietke obvineného, že mu bolo uprené právo zvoliť si obhajcu pri jeho výsluchu ako obvineného 8. júla 2015 najvyšší súd uvádza, že pri predmetnom výsluchu v zápisnici o výsluchu obvineného je podpis obvineného pod osobitným poučením o možnosti zvoliť si obhajcu (č. l. 63) čo zreteľne a jednoznačne preukazuje jeho vedomosť a dokonca špeciálne poučenie o možnosti zvoliť si obhajcu. Táto námietka obvineného je zjavne neopodstatnená. Svoje právo zvoliť si obhajcu nakoniec aj využil, keď plnomocenstvo udelil JUDr. Strakovi 20. júla.2015 (č. l. 61). V danom prípade teda nemožno konštatovať žiadne a už vôbec nie zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného, nakoľko toto svoje právo využil.

Čo sa týka námietok, ktoré sa týkajú postupu Sociálnej poisťovne v rámci správneho konania, dovolací súd dáva do pozornosti, že hodnotenie tohto postupu nepatrí do kompetencie najvyššieho súdu v rámci dovolacieho konania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2.2.2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26.1.2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14.2.2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15.12.2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia,

prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.) aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Pokiaľ ide o námietky obvineného, že jeho vina bola preukázaná iba nepriamymi dôkazmi - znaleckými posudkami, najvyšší súd dôvodí, že v danom prípade iný dôkaz ako znalecké posudky, ktoré by vinu preukazovali alebo vyvracali nebolo možné získať. Tak ako vyplýva z vyššie uvedeného, najvyššiemu súdu neprináleží vykonané dôkazy hodnotiť ani spochybňovať. V danom prípade znalecké posudky majú zákonný podklad, ide o dôkazy zákonné, ktoré poskytli obidvom súdom dostatočný podklad na rozhodnutie vo veci.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prisrnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

K námietke obvineného, že neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu dovolací súd uvádza, že právna kvalifikácia stíhaného trestného činu ako zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) v rozsudku okresného súdu, pričom nie sú dané žiadne okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu, či zánik trestnosti činu ani chyby pri uložení trestu.

Čo sa týka poukazu na možnosť premlčania a tým pádom zánik trestnosti, tu je potrebné len poukázať, že nie sú splnené zákonné podmienky na uvedenú možnosť, nakoľko v danom prípade ide o zločin, kde je horná hranica trestnej sadzby 10 rokov a premlčacia doba je v tomto prípade 20 ročná a nie 3 ročná ako uviedol obvinený, hoci v danom prípade aj tá bola zachovaná. (ustanovenie § 96 ods. 1 písm. c) Trestného zákona je ustanovenie premlčania trestného stíhania u mladistvých).

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.